

зина за станалото. И съ тая невѣроятна бързина, съ която се разпространяватъ новинитѣ въ село, злокобната вѣстъ можа да проникне въ всѣка къща, прѣди самъ попъ Дочо да я научи. Селото се развълнува. И когато попъ Дочо, изненаданъ и разтревоженъ, бързо крачеше къмъ черквата, съпроводенъ отъ Пена, къмъ тѣхъ се присъедини и многобройна тѣла отъ мъже, жени и дѣца. Дойде и Нейко кметътъ, секретарь-бирникътъ и единъ общински стражарь. Множеството нахлу въ черквата. Глъчката утихна. Всички се спрѣха и се струпаха прѣдъ олтара.

Невъобразимо кошунство изпъкна прѣдъ очитѣ имъ. До самитѣ царски двери стоеше новата икона. Тя бѣше все тѣй хубава, както я знаяха всички. Срѣдъ блѣщещото злато на узрѣлитѣ ниви се изправяше фигурата на Исуса, замисленъ, благославящъ, съ кротки и печални очи. Блѣдното му лице изглеждаше сега още по-скръбно и по-измъчено. Златниятъ вѣнецъ липсваше. Навсѣкждѣ около главата се виждаха дълбоки дракотини, оставени отъ ударитѣ на ножа. Но това, което най-много порази и смая всички, бѣха капкитѣ алена кръвь, засъхнала върху блѣдното чело на иконата. Всички гледаха тая кръвь и нѣкакъвъ мистиченъ ужасъ пълнѣше широко-разкрититѣ имъ очи. Нейко кметътъ, секретарь-бирникътъ и нѣкои селяни размѣниха помежду си спокойни и трѣзви думи за вѣроятния и съвсѣмъ не свѣрхестественъ произходъ на тая кръвь. Тѣ нарочно говорѣха високо, за да ги чуятъ всички и да се успокоятъ. Но женитѣ, и особено по-старитѣ отъ тѣхъ, не искаха и да чуятъ. Тѣ гледаха кървавото чело на Исуса, кръстѣха се и, като дигаха очитѣ си къмъ небето, шепнѣха молитви, проклетия и жалби. За тия тъмни и прѣдани души, тѣй склонни къмъ състрадание и скръбъ, иконата бѣше живо същество, съ кръвь, плътъ и нерви. Въ тѣхнитѣ очи Божиятъ синъ бѣше прѣтърпѣлъ ново мж-